

sugului. Reprezentația seamănă izbitor cu montările teatrale din studiourile de televiziune: actorii sînt de un calm imper-turbabil, nu se precipită, nu se activează, nici chiar atunci cînd, din vorbă, reiese că sînt grăbiți, febrili ori hărțuiți de sarcini; pentru că și personajele sînt alcătuite dintr-o masivă doză de amuzată impasibilitate, colorată de alte cîteva ingrediente toate-s luate în șagă, toți parcă așteaptă să se lase îndelung priviți, duritățile de situație și replică sînt îmbibate în nesfîrșite tandrețuri, puseurile sentimental-erotice sînt căptușite sau definitiv retezate de priviri și gesturi de copil speriat, atitudinile severe, drastice, sancțiunile administrative alunecă pe nesimțite către subînțeleșuri domestice („nu-i dracul chiar atît de negru“), ce e bine e bine iar Răul se lasă întrezărit cît e nevoie și cît poate stimula risete și gaguri. Personaje și actori fac parte din lumea surisurilor. Trupa Teatrului Dramatic din Constanța se dovedește a fi omogenă din punct de vedere valoric: fiecare actor înlesnește partenerului momentul său de strălucire solistică; nici un actor nu-și expediază rolul. Dimpotrivă. Fiecare interpret își rescrie partitura investind-o cu nuanțe care-i conferă verosimilitate, credibilitate... și un pic de viață. Surprinzători sînt însă trei dintre interpreți. Liviu Manolache — actor cu șarm și vervă comică — și-a înzestrat personajul cu atîta bună dispoziție și e atît de simpatic, de plăcut, de zîmbitor, încît Cezărică Năstăsescu al său se constituie într-un delicios model lesne de imitat: vag afemeiat, dar și capabil de sentimente statornice, glumeț neobosit dar și competent profesional, abil și ver-

sat, dar și disciplinat și harnic. O bombă bună de băut!

Greu de crezut, pînă să o vezi în acest spectacol, că Nina Udrescu — actriță parcă special construită pentru partituri semnate de Ibsen ori Strindberg — poate să adauge chipului ei sever, (cu scăpări acid-posesive în priviri) siretenie ipocrită și agresivitate meschină plină de haz. Personajul conturat de această actriță își etalează la vedere complexitatea aidoma unui aparat a cărui carcasă e transparentă.

A treia performanță o izbuteste Cătălina Bircă. Partitura ei e săracă în replică, iar replica e văduvită de inteligență. Aceste — să le zicem — particularități ale personajului, din defecte devin calități. Între o replică și alta actrița edifică din gesturi, mimici, mișcare în scenă o femeie ciudată, greu de înțeles, dar cu o conduită extrem de coerentă în raport cu logica sa interioară. Bizarerile atitudinii personajului se transformă — încet, încet — în semne ale acelei inteligențe tipice sincerității și devoțiunii. Publicul ride, se amuză, se binedispune. Nu e de mirare că spectacolul ține de mult afișul.

Paul Cornel CHITIC

Tensiunea dezbaterii civice

Meritul esențial al montării orădene a piesei lui Paul Ioachim, **Goana**, constă în asigurarea climatului de firesc și autenticitate în prospectarea momentului de criză din existența unei familii contemporane nouă, aflată într-o confruntare directă cu viața. Încercînd să depășească un anume schematism ce grevează asupra textului, prin impunerea unui tonus ridicat, ce se menține ca atare pe întreaga durată a reprezentației, și să neutralizeze aluviunile melodramatice, prin inteligente metaforizări, regizorul Sergiu Savin semnează un spectacol modern, de angajat teatru politic, în care dezbaterile despre cinste, adevăr și curaj, despre responsabilitatea asumării propriului destin și a implicării în viața semenilor, despre capacitatea omului zilelor noastre de a se opune goanei după iluzii, sînt transcrise scenic limpede și tensionat. E de remarcat concentrarea cu care se relevă procesele de conștiință, ardența dezbaterii morale, a cărei subtilitate constituie punctul maxim de interes al reprezentației.

Orice naș își are nașa: un spectacol în care fiecare interpret își rescrie partitura

Sergiu Savin a avut o bună colaborare în scenografia Vioara Bara, care a imaginat un spațiu ce potențează realismul situațiilor dramatice pe care le surprinde partitura, dar, în același timp, lasă cîmp deschis manifestării intențiilor metaforizatoare ale spectacolului. Ne e neclar însă de ce toate personajele de vîrstă tină ră trebuie să părăsească scena fugind (ar fi prea simplist să fie o expresie a „goanei” de devoră personajele), după cum credem că ar mai fi fost de meditat la mobilierul răsbindit prin apartamentul familiei Manta, nițeluș cam ostentativ sordid. Ne scapă apoi logica „întîlnirii” în același perimetru scenic a unui pat de campanie cu un fotoliu larg, imperial, dacă nu cumva e vorba de vagi tendințe suprarealiste căror noi nu le găsim justificarea.

Distribuția, în marea ei majoritate, compusă din actori tineri, a dat o bună dovadă de profesionalitate, probîndu-și capacitatea de descifrare și invenție, explorînd atent resorturile psihologice, implicațiile subtile, adînci ale comportamentului personajelor ce le-au fost încredințate. Eugen Țugulea a înfățișat cu finețe și dramatism reținut chipul lui Chivu Manta, tatăl ce are acum revelația grijilor, frămîntărilor și spaimelor copiilor săi. Cheltuind multă energie, tinerii Ștefan Mareș Sandu, Doru Fărte (Maicu) și Mariana Presecan (Stela) participă hotărît la impunerea și menținerea continuă a intensității confruntă-

Ambiția mînuitorilor de a ieși la rampă

FURTUNA de Shakespeare ●
Teatrul de păpuși din Constanța
● Regia : Kovacs Ildiko.

Se va dezlănțui ori nu furtuna prevăzută a avea loc la Constanța? Și dacă da — cînd? la ce oră? În acest chip, nu neapărat original, dar cu siguranță eficace, Radio-vacanța litoralului românesc atrage atenția celor veniți la mare, după emoția stîrnită de posibila neșansă de a-și afla amîinate orele de plajă, ascultătorii se inseninează: e vorba de un spectacol de teatru! Și turiștii vin să-l vadă. Chiar în septembrie, cînd numărul lor a scăzut simțitor.

Prestigioasa regizoare Kovacs Ildiko a tălmăcit textul shakespearean într-un spectacol moralizant. În final, Caliban va distruge civilizația edificată cu migală de Prospero; tot ce e rău în ființele naufragiate pe insulă se dizolvă în bufonadă sau veselie în care bîntuie un pic de tristețe... Binele triumfă, nostalgind la cucerirea întregii lumi, dar și Răul dă semne ale dorinței de invazie... Spectacolul e montat pe scena Teatrului de păpuși din Constanța, dar nu e spectacol de păpuși. Ambiția mînuitorilor de a ieși la rampă a triumfat și în această trupă. Reprezentația, însă, nu vadește virtuozități interpretative. Actorii își indeplinesc doar în mod corect sarcinile. Poate intuind acest risc, regizoarea a creat spații și durate de joc în care rolul hegemonic îl au Harry Tavitian și Corneliu Stroe, doi muzicieni-instrumentiști care născocesc și manevrează un ingenios personaj: muzica de scenă. Grație acestor doi instrumentiști prezenți și pe scenă ca actori — întocmai ca în teatrul tradițional al orientului îndepărtat — replicile sînt augmentate, capătă o aură exotică. Exotism al muzicii concrete și al fulgurantelor secvențe de jazz. Paginile muzicii de scenă și ideea de a face din Ariel o întreită prezentă — ubicuitatea și cele trei atitudini ale Spiridușului (harnică supușenie, devotament entuziast și nerăbdare lătrată) capătă, astfel, concreteță — constituie nucleele în jurul cărora regia și-a edificat intențiile. Spectacolul rămîne în memorie însă, ca un generos prilej de a-l vedea și auzi pe doi actori-muzicieni inspirați: Harry Tavitian și Corneliu Stroe.

In Goana, tinerii actori dau o bună dovadă de profesionalism.

rii, remarcîndu-se prin agerimea și spontaneitatea mișcărilor și reacțiilor, prin capacitatea de a evidenția atît sensurile bogate ale durerilor și ezitărilor, cît și aspirațiile eroilor. La rîndu-i, Dorin Presecan (Florin) se achită cu onestitate de un rol mai puțin generos, căruia se străduiește să-i ascundă accentele simplificatoare, ce se cuibăresc în spatele statutului de băiat bun, generos, doctor de suflute.

Mircea Em. MORARIU

Paul Cornel CHITIC